

¹⁴ Acta patr. II, 28, 161, Дриновъ, Исторически прегледъ на Българ. църква, 120, Zachariae von Lingenthal, Beitr. zur Gesch. der bulg. Kirche, 33.

¹⁵ За косовската битка, Рачки op. cit Rad III, 91, Zinkeisen I, 256 и статията „Косово поле“ на Иос. Перволфъ, проф. въ Варшавския унив., въ чешката енциклопедия „Slovník Naučný“ (Praha 1861—1873, 11 т.)

¹⁶ Roesler, Rom. Stud. 312.

¹⁷ Zinkeisen I, 290.

¹⁸ Грамота отъ 1396 г. Гласник 24, 277. Монашескитѣ републики въ Атонъ и Патмосъ презъ време на тѣзи нападения били пощадени отъ всички партии.

¹⁹ Monumenta serb, 215, 222.

²⁰ Zinkeisen I, 380 и сл.

²¹ Zinkeisen I, 272. Рачки въ Rad. III, 108, 125.

²² Zinkeisen I, 284.

²³ Баязидъ казалъ веднажъ на Стефана Лазаревича (чиято биография е съставена отъ Константинъ Философъ, Гласник, 42, 268): „Кой владѣтель, който се е подчинилъ веднажъ на маджаритѣ, си е възобновявалъ властта? И споменалъ именно българскитѣ царе и др.“

²⁴ Roesler, Rom. Stud. 307: „Нѣмаме никакви сведения нѣкой да е вземалъ титлата владѣтель на Добруджа и Силистра“. Не се съмнявамъ, че това е останало като наследство следъ Иванко, който изчезва безследно въ историята. Въ Мирчовата грамота отъ 1387 г. (Венелинъ, стр. 9) такава титла още нѣма. Engel, Geschichte von Bulgarien, пише (465), безъ да посочва извора; „Свищовъ, Видинъ и др. мѣста, заети отъ влашкия воевода (тогава Миркса, синъ на Владислава), продължавали да се съпротивляватъ“ (1392)

²⁵ Въ Христа Бога благовѣрный и христоробивый и самодержавный Іоаннъ Мирча великій воевода и господинъ, милостіжъ божіж и божіемъ дарованіемъ обладающе ми и господствующи въсей земли Унговлахійской и Заплинскимъ странамъ и *оба пола по въсему Подунавю, даже до великаго морѣ, и Дръстру граду владалецъ*, Венелинъ, стр. 18, ср. сжщо 22.

²⁶ Напечатано въ Гласник, 31 (1871), 248—292.

²⁷ Амуратовъ сынъ Челюбій. (Руски лѣтоп.). Цамблакъ споменува само за „варварския царъ“. Самъ Баязидъ е взелъ участие въ боя презъ пролѣтъта на 1393 г. въ Азия при Кастамуни (Zinkeisen I, 354).

²⁸ Раковски, Асенъ 126, по предание.

²⁹ Въ сръбскитѣ лѣтописи. Шафарикъ, Рат. 74: „Въ лѣто 6901 прише Тоурци Тръновъ іюла 31“. Руск. лѣтоп. (Никонъ IV, 252): (1393) „того-же лѣта Амуратовъ сынъ Челюбій Амиря турскіи взя землю болгарскую и градъ ихъ славный Тръновъ, и царя ихъ и патріарха и митрополиты и епископы ихъ плѣни, а мощи святыхъ пожже и